

॥ अथ श्रीसार्वांसच्चरीत ॥ अध्याय ११ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ श्रीसरस्वत्यै नमः ॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥ श्रीकुलदेवतायै नमः ॥
श्रीसीतारामचंद्राभ्यो नमः ॥ श्रीसद्गुरुसार्वांनाथाय नमः ॥ आतां फाटली कथा व्हरुया मुखार ।
न्हिदप बाबांचे अशीर फळयेर । नदरो चुकोवन चडप वयर । कळप कुस्तार कुशळटाय तांची ॥१॥
आसू हिंदू वा मुसलमान । दोगांकूय एकसमान । जालें जीणभर पर्यालोचन । तें हें देवार्चन
शिरडीचे ॥२॥ आतां हो अध्याय इकरावो । आवडटो गोड गुरुकथेचो । दिसलें सार्वांचेर ओंपचो । दृढ भाव
धरून ॥३॥ घडटलें अशे तरेन सगुणध्यान । हें इकरा शीवस्तोत्र आवर्तन । पंचभुतांचेर सज्जा प्रमाण । कळटलें
व्हडपण श्रीसार्वांचे ॥४॥ कशे इंद्र अग्नी वरूण । सार्वांचे आज्ञेक दितात मान । आतां करुया तांचे दिग्दर्शन । दियात
ध्यान श्रोत्यांनो ॥५॥ पुराय विरक्तीची विरक्ती । अशी सार्वांची सगूण मुर्ती । अनन्य भक्तांक स्वता विश्रांती ।
करुया स्मरण प्रेमान ॥६॥ गुरुवाक्य एक विश्वासन । तेंच बसपाक दिवया आसन । सकल संकल्पांचो त्याग करून ।
करुया पुजन ह्या संकल्पान ॥७॥ प्रतिमा यज्ञ सुवात अग्नी तेज । सुर्यमंडळ उदक द्विज । ह्या सातांय वयर गुरुराज ।
करुया पुजन जावन एकरूप ॥८॥ धरतकूच चरण भक्तीन गुरुचे । गुरुच कित्याक, परब्रह्म हालचे । इतलें सामर्थ्य
गुरुपुजेचे । अणभवचे तें गुरुभक्तांनी ॥९॥ पुजपी जितले मेरेन आकाराचो । देहधारीच गुरु गरजेचो । निराकाराक
विना आकाराचो । हो निर्धार शास्त्राचो ॥१०॥ सगुणांचे ध्यान करिनासतना । भक्तीभाव केन्नाच येना । आनी

१. विचार. २. पुजा. ३. वैराग्य. ४. ब्राह्मण.

॥ अध्याय ११ ॥ ११।। फूल फुल्ले बगर । गंध पातळना वाञ्चार । रस नासल्यार
 ॥ प्रेमळ भक्ती जेन्ना जडना । उगडना कळी मनाची ॥१२॥ सगूण तेंच जाका आसता आकार । निर्गूण तें निराकार । ना तांचे भितर
 ॥ भंवरो थंयसर । रावना खीणभर पसून ॥१३॥ गोठेले तरीय तें धरिल्लेंच एकठावले । पातळ जाले तरीय तें धरिल्लेंच
 ॥ वेगळोचार । साकार निराकार एकूच ॥१४॥ दोळे भरून जें मेळटा पळोवंक । चरणांचेर
 ॥ म्हणटले । सगूण निर्गूण एकूच जाले । जाले लीन विश्वरुपांत ॥१५॥ जांचे कडेन प्रेमाच्यो । खबरो
 ॥ जाच्या माथें दवरूंक । जंय ज्ञान मेळटा भरून घेवंक । जाता आवड तयार थंय ॥१६॥ निर्गुणा परस सगुणाचें ।
 ॥ करपाक मेळच्यो । गंध अक्षतांनी जांकां पुजुंक मेळच्यो । म्हणून गरज आकृत्यांची ॥१७॥ भक्तांक निर्गूण पडचें नदरेक ।
 ॥ समजप भोवूच सोंपें । दृढ जातकूच प्रेम सगुणाचें । उपदेश जाता निर्गुणाक ॥१८॥ एकल्याक
 ॥ बाबा येवजीत उपाय अनेक । अधिकार येसर घेनासले झळकेक । बसयत पयस दर्शना बगर ॥१९॥ धाडीत दुसऱ्या देशांत । दुसऱ्याक एकोडो करीत शिरडींत । एकल्याक वाड्यांतूच घुसपावन दवरीत । करपाक
 ॥ पारायण पोथयेचें ॥२०॥ वर्सा संख्येन हो अभ्यास । जातकूच वाडटलो निर्गूण ध्यास । बसतां न्हिदतां जेवतना
 ॥ मनाक । मेळटलो सांगात श्रीसाईंचो ॥२१॥ आर्दींच कूड ही नाशवंत । केन्ना तरी वतलीच अनंतांत । म्हणुनूच
 ॥ भक्तींत करची न्हय खंत । *अनादी अनंत लक्षुची ॥२२॥ हो विश्वाचो दिसपी पसारो । पूर्ण अदृश्याचो सगलो ।
 ॥ अदृश्यांतल्यानूच आकाराक आयलो । वतलोय परत अदृश्यांत ॥२३॥ ही अंतपार नाशिल्ली सृश्टी । व्यक्तीं मदीं
 ॥ तशीच भौसा मदीं । जल्मली ज्या अदृश्यापोटीं । जातली अखेरेक एकरूप थंयच ॥२४॥ म्हणून जर कोणाकूच ना

॥श्रीसार्वसच्चरीता॥

मरण । मागीर बाबांक तरी तें खंयच्यान । सदांच शुद्धबुद्ध निरंजन । अमर ते श्रीसाई ॥२४॥ कोणूय म्हणीत
 भगवदभक्त । कोणूय म्हणीत महाभागवत । आमकां मात ते साक्षात । दिसले भगवंत मुर्तीमंत ॥२५॥ गंगा वता
 दर्याचे भेटेक । वाटेर थंड करता तापिल्लांक । जीण दिता देगे वयल्या रुखांक । भागयता तान सकलांची ॥२६॥
 संतूय तशेच आसतात । अवताराक येतात आनी वतात । रीत तांचे वागणुकेची मात । पावन करपी आसता
 संवसाराक ॥२७॥ आकांताची क्षमाशीलताय । सैमीक विलक्षण अक्षोभ्यताय । सरळपण मोवपण सौंशीकताय ।
 तशीच संतुश्टताय उपमे भायली ॥२८॥ दिसपाक जरी देहधारी । तरी तो गुणातीत निर्विकारी । विरक्त निर्मुक्त
 आपल्या अंतरीं । आसलो जरी वावरत प्रपंचांत ॥२९॥ कृष्ण स्वता जो परमात्मा । तोय म्हणटा संत म्हजो
 आत्मा । संत म्हजी सजीव प्रतिमा । संत सप्रेमांत तो हांवूच ॥३०॥ प्रतिमारूपूय सोबना संतांक । संत स्थीर स्वरूप
 म्हजेंच एक । म्हज्या भक्तांचो भार म्हणुनूच । तांचे उद्देशीं उखलतां हांव ॥३१॥ संतांक जो अनन्य शरण । हांवूय
 धरतां ताचे चरण । अशें उलयलो उद्धवाक आपूण । संतमहिमान श्रीकृष्ण ॥३२॥ सगुणांतलो जो सगूण । निर्गुणांतलो
 जो निर्गूण । गुणेस्तां मदलो जो सर्वोच्च गूण । गुणेस्तांचो गुणेस्त गुणिराजा ॥३३॥ पूर्णपणान जो कृतकृत्य । सदां
 सहजलाभ तृप्त । जो निरंतर स्वतांत व्यस्त । पावला पलतडी जो सूखदुखखांचे ॥३४॥ आत्मखोसयेची जो खण ।
 कोणाच्यान जमत वर्णुपाक म्हानपण । अवर्णनीय जो पूर्णपणान । ब्रह्म दैवत मूर्त जो ॥३५॥ काय ही अवर्णनीय
 शक्ती । दृश्यरुपान भुंयेर अवतरली । सच्चीत सूख खोसयेची मुर्ती । ज्ञानाची इश्टागत तीच ती ॥३६॥ ब्रह्माकार

॥**श्रीसार्वादिमच्चरीति**॥ १३९

अंतस्कर्ण मुर्ती । जाली जाची संवसार 'निवृत्ती । सदा निश्प्रपंच ब्रह्मात्म्य ऐक्य स्थिती । आनंदमुर्तीच अशी ती ॥३७॥ "आनंदो ब्रह्मोति" कानांत । श्रोते नित्य आयकतात । सुशिक्षीत ते पुस्तकांत वाचतात । भाविकांक अणभव शिरडींत ॥३८॥ धर्म अर्धर्म आदी जाचें लक्षण । तो हो संवसार भोव विलक्षण । माया कार्यातिल्यान दरेक खीण । करप प्राप्त रक्षण ॥३९॥ पूण हो न्हय आत्मज्ञांचो विशय । तांकां आत्मस्वरुपांतूच आश्रय । ते सदां मुक्त आनंदमय । सदा चिन्मयरूप जे ॥४०॥ बाबा सगल्यांचें अधिश्ठान । तांकां खंयचें तें आसन । ताचेय वयर रुप्याचें शींवासन । भक्तांचे भुकेले ते श्रीसाई ॥४१॥ बाबांचें पोरणे आसन । वापरांत आसलें जें बारदन । ताचेर भक्तांनी घाली प्रेमान । गादी एक सोबीत ॥४२॥ तशेंच फाट तेंकोवंक वणटीक । दवरलें मोवशें उशें एक । मान दिवन तांचे इत्शेक । बाबानूय तें घेतलें मानून ॥४३॥ राबितो दिसतालो शिरडींत । पूण ते आसताले चराचरांत । साक्षात्कार हो सदांच दाखयत । भक्तांक आपल्या श्रीसाई ॥४४॥ स्वता जरी निर्विकार । करून घेताले पुजा उपचार । भक्त भावार्था खातीर । स्विकारीत प्रकार सगले ॥४५॥ कोण चंवऱ्यो धरीत । कोण आयण्यान वारो घालीत । शेनाय चौगुडे मंगल वाजयत । कोण ओंपीत पुजन ॥४६॥ कोण हातपांय धुयत । कोण अत्तरगंध पुजा बांदीत । कोण तेरागुणी विडो दान करीत । ओंपताले म्हानिवेद्य ॥४७॥ कोण दोन बोटांनी आडवें गंध । सजयताले जशें शीवलिंग । कोण कस्तुरी मिश्र सुगंध । तशेंच लायताले चंदन ॥४८॥ एकदां तात्यासाहेब नुलकरांचे । इश्ट डॉक्टर पंडित नांवाचे । घेवपाक दर्शन श्रीसाईचें । आयले एकदांच शिरडींत ॥४९॥ पावल दवरनाच फुडे शिरडींत । गेले

॥ पर्याप्तं मशिदीनं । नमस्कार करून श्रीसाईंक । बसले शांत खीणभर ॥५०॥ साईंनी मागीर तांकां सांगलें । दादा भटागेर वच म्हणलें । बोटांनीच मार्गदर्शन केलें । योग्य वाट दाखोवन ॥५१॥ पंडित दादां कडेन गेले । दादांनी तांकां येवकारले । दादा पुजेक भायर सरले । येता काय विचारलें तांकां ॥५२॥ दादा वांगडा पंडित गेले । दादांनी साईंचे पुजन केलें । कोणेंच तेन्ना मेरेन ना धाडस केललें । बाबांक तिबो लावपाचें ॥५३॥ कोणूय केदोय येवं भक्त । दिनासले लावंक कपलाक गंध । फक्त म्हाळसापती गळ्याक लायत । हेर लायताले पांयांक ॥५४॥ मात हो पंडित भावीक भोळो । दादांच्या हातांतल्यान घेवन पडगो । बाबांच्या कपलाक लायलो । तिबो तीन पटट्यांचो ॥५५॥ पलोवन ताचें धाडस । कांपरे भरलें दादांक । आतां राग येतलो म्हून बाबांक । केदी ही धिटाय म्हणपाची ॥५६॥ अशें अघटीत जरी घडलें । बाबा अक्षरूय ना उलयले । उरफाटे खुशालभरितूच दिसले । तिडकले नात इल्लेय ताचेर ॥५७॥ आसू, तो वेळ जरी वचपाक दिलो । भंय दादांच्या मनांतूच उरलो । त्याच दिसा सांजे विचारलो । प्रसंग तो परत तांणी साईंक ॥५८॥ आमी गंधाचो तिबो लावपाक । गेल्यार तुमच्या कपलाक । हात पसून दिनात लावपाक । आनी सकाळी हें कितें घडलें ॥५९॥ कंठालो आमच्या तिब्यांचो । मोग पंडितांच्या तीन पटट्यांचो । कितें अजापीत हो सुवाळो । ताळमेळ हो घडलो कसो ॥६०॥ तेन्ना हांसून गालांत । साईंनी जें सांगलें दादांक । उत्तरां तीं म्हौंवाळ आयकात । दिवन ध्यान भाविकांनो ॥६१॥ “दादा ताचो गुरु ब्राह्मण । हांव जातीचो मुसलमान । तरी म्हाकाय तोच अशें मानून । केलें गुरुपुजन ताणे ॥६२॥ आपूण व्हड पवित्र ब्राह्मण । हो जातीचो अपवित्र मुसलमान । कशें करूं ताचें पुजन । अशें चिंतलेंना ताणे ॥६३॥ असो म्हाका ताणे फसयलो । ताचे भक्ती मुखार हांव हारलो ।

॥ नाका म्हणप थंयच विसरलों । जिखलो तारें म्हाका” ॥६४॥ अशें जरी उत्तर दिले । दिसले बाबांनी फकांड केले ।
 ॥ पूण ताचे फाटले गुपीत कळले । फाटीं परतले जेना दादा ॥६५॥ बाबांचो हो ‘विजोडपणा । बरोच लागलो
 ॥ दादांच्या मना । पूण पंडिता कडेन उलयताले तेन्ना । कळली सुसंगताय रोखडीच ॥६६॥ धोपेश्वराचे रघुनाथ सिद्ध ।
 ॥ ‘काका पुराणीक’ नांवान प्रसिद्द । पंडित आसलो तांचो भक्त । नातें गुरुशिश्याचें तांचें ॥६७॥ तांणी घेतलो
 ॥ काकांचो थाव । तांकां तसोच आयलो अणभव । जाच्या मनांत जसो भाव । भक्ती प्रभावूय तसोच ॥६८॥ आसू,
 ॥ हे सर्वोपचार करून घेताले । फकत जर तांच्या मनांत आयलें । नाजाल्यार पुजेचीं ताटां भिरकावन मारताले ।
 ॥ घेताले अवतार नरशींवाचो ॥६९॥ अशें हें जेन्ना घेताले रूप । कोणूच रावपाक धजनासले फुड्यांत । जिवाचे
 ॥ भिरांतीन सुट्टाले पळत । वृत्ती खवळटाली तेन्ना ॥७०॥ केन्ना तिडकताले अचकीत । भक्तांचे आकांताचे
 ॥ भडकत । मात केन्ना मेणा परस मोव जायत । पुतळे दया शांतीचो ॥७१॥ केन्ना दिसताले काळाग्नीचो अवतार ।
 ॥ भक्तांक धरताले तरसादीचे धारेर । केन्ना जाताले लोणी कशे मवाळ । दिसताले खुशालभरीत तेन्ना ॥७२॥
 ॥ संतापान जरी लागले थरथरूंक । दोळे गरागरा घुंवडावंक । तरीय काळजांत ओतो मायेक । आवयक भुरग्याचो
 ॥ तसो हो ॥७३॥ खिणांत घालयताले रागाक । उलो मासून आपयत भक्तांक । म्हणटाले ‘हांव कोणाचेरूय काडटां
 ॥ तिडक । मनाक जाणीव आसना ताची ॥७४॥ आवय जर घालता भुरग्याचेर खोंट । दर्या जर धाडटा न्हंयेक परत ।
 ॥ जाल्यारूच हांव तुमकां करीन पयस । करतलों वायट तुमचें ॥७५॥ हांव म्हज्या भक्तांचे अधीन । आसां उबो

१३४

राविल्लों कुशीन । सदांच ताच्या मोगाचे भुकेन । दितां उलो उल्याक” ॥७६॥ कथा भाग हो बरयतां बरयतां । याद जाली तसलीच कथा । देख म्हणून तुमकां सांगतां । आयकात जागरूकतायेन ॥७७॥ आयलो कल्याणाचो एक मुसलमान । सिदीक फाळके नांवान । मक्कामदिना वारी करून । पावलो शिरडी भौंवडेर ॥७८॥ जाणटो हाजी पावतकूच शिरडींत । गेलो उत्तर ‘मुखी चावडेंत । पूण पयल्या णव म्हयन्यांनी । घालिना साईन नदर ताचेर ॥७९॥ आयलिना ताची भक्ती फळाक । मारल्यो ताणे खेपो कैक । तरीय जालिना नदर नदरेक । गेले यत्न सगले फुकट ॥८०॥ मशीद उकती सगल्यांक । नासलो आडपड्डो कोणाक । मात आज्ञा नासली त्या फाळक्याक । येवपाक भितर मशिदींत ॥८१॥ फाळके मनांत खंती जालो । नशिबाक आपल्या खेपपाक लागलो । रातदीस चिंतपाक लागलो । पाप कसलें केलें आपणे ॥८२॥ किंतें केल्यार जातले प्रसन्न । बाबा कशे जायत कृपासंपन्न । हेच विचार घोळटाले मनांत । दीसरात फाळक्यांच्या ॥८३॥ इतल्यान कोर्णे तरी सांगलें ताका । खंती असो जाव नाका । माधवरावाक मेळ एकदां । जातली इत्सा पुराय ॥८४॥ आदीं घेनासतना नंदीचें दर्शन । शंकर जातलो व्हय प्रसन्न । ताकाय वचपाचें तेच वटेन । मेळळें बरें साधन तें ॥८५॥ अतिशयोक्ती ही वयलेचाराक । घडये दिसतली श्रोत्यांच्या मनाक । पूण आयलो हो अणभव भक्तांक । दर्शना वेळार शिरडींत ॥८६॥ जाच्या मनांत बाबां कडेन । जावचें उलोवप शांतपणान । वच्चें ताच्याच सांगातान । माधवरावान सुरवातीक ॥८७॥ आयला कोण हो कित्या पासत । गोड उतरांनी कळोवचो हेत । सुरवात जातकूच समर्थ । जातले मागीर तयार उलोवपाक ॥८८॥ आयकून तें

॥**श्रीसार्वादिसच्चरीत्**॥ १३४

सगळे । हाजीन माधवरावांक म्हणले । “एकदांच सोंपयात म्हजे हे तळमळे । दियात दुर्मीळ तें मेळोवन” ॥८९॥ अध्याय ११ ॥ ए ए ए ए ए ए ए ए ए ए ए ए ए ए ॥

पडले भिडेक माधवराव । केलो ठाम मनाचो निच्छेव । फातर उडोवन घेवया थाव । आसूं वा नासूं कार्य कठीण ॥९०॥ धाडस करून मशिदींत गेलो । संद पळोवन विशय काढलो । “बाबा तो म्हातारो भोव तिश्टलो । करात उपकार ताचेर ॥९१॥ करून वारी मक्कामदिना । आयला शिरडींत तुमच्या दर्शना । काकुळट ताची कशी येना । घेयात न्हय ताका मशिदींत ॥९२॥ लोक अनेक येतात । मशिदींत दर्शनाक वतात । कोणूच तांकां आडायनात । हाकाच कित्याक घेनात भितर ॥९३॥ घेयात न्हय ताका मशिदींत । कृपा एकदांच ताचेर करात । वतलो तोय तत्काळ परत । जावन खुशालभरीत” ॥९४॥ “श्याम्या अजून तुजे दुदाचे दांत । सारके झाडिल्ले नात । नासतना ताचेर अल्लाची ‘खुदरत । कितें हांव करतलों ताका ॥९५॥ नासतना अल्लामियांचो उपकारी । कोण चडटलो हे मशिदीची पायरी । अघटीत हांगाच्या फकिराची करणी । न्हय हांव धनी ताचो ॥९६॥ आसूं, कांय अंतराचेर बांय कडेन नीट । आसा जी एक पांयवाट । चलून येशीत व्हय तूं नीट । चल विचार स्पृश्ट ताका” ॥९७॥ हाजीन म्हळे “कितलीय बिकट । आसल्यार चलतलों हांव ती नीट । पूण म्हाका दियात प्रत्यक्ष भेट । दियात बसपाक पांयां कडेन” ॥९८॥ आयकून शामा कडल्यान हें उत्तर । साईंन म्हणले आनीक विचार । “चार फावटीं चाळीस हजार । दितलो व्हय तूं म्हाका” ॥९९॥ माधवरावान सांगतकूच हो निरोप । हाजीन म्हळे “हें कितें जालें विचारप । दितलों चाळीस लाख पसून जर मागीत । हजारांचें कितें बसला घेवन” ॥१००॥ ताचेर साईंन म्हणले ताका विचार ।

९. इश्वरा शक्ति।

“आयज बकरो कापपाचो विचार । आसा आमचो मशिदी भितर । मास तुका कसलें जाय ॥१०१॥ वा जाय तुका हाड, पेंगट । काय अंडकोशाची आस मनांत । कितें जाय ताका निश्चीत । चल विचार त्या म्हाताच्याक” ॥१०२॥ माधवरावान सगलें सांगलें । हाजी विशीं साईं जे उलयले । हाजीन ठामपणान म्हणलें । “नाका म्हाका तातूतलें कांयच ॥१०३॥ दिवपाचेंच आसल्यार दियात । एकूच आस आसा मनांत । कोळंब्यांतलो कुडको मेळत । जाल्यार कृतकल्याण जातलें म्हजें” ॥१०४॥ हाजीचो हो रकाद घेवन । माधवराव आयलो परतून । करतकूच साईंक तें निवेदन । खवळ्ले बाबा अचकीत ॥१०५॥ कोळंबो आनी उदकाची घागर । उबारून भिरकायल्यो दारार । हात चाबून करकर । आयले कुशीक हाजीच्या ॥१०६॥ हाजी मुखार आपली कफनी । वयर उबारून दोनूय हातांनी । म्हणलें “समजता तूं स्वताक व्हडलो ज्ञानी । झेत मारता व्हय म्हजे मुखार ॥१०७॥ जाणटेपणाचो झेत दाखयता । अशेंच व्हय तूं कुराण वाचता । मक्का गेल्ल्याचो अहंकार धरता । पूण तूं व्लखना म्हाका” ॥१०८॥ असो ताका तापयलो । वायट उतरांनी हिणयलो । हाजी सामको गळसणलो । आयले साईं परत ॥१०९॥ मशिदीच्या जेन्ना आंगणांत पावले । अस्तुच्यो दिसल्यो विकतना आंबे । पांटले भरून ते विकत घेतले । धाडले रोखडेच हाजीक ॥११०॥ तशेच रोखडेच फाटीं परतले । परत त्या फाळक्या कडेन गेले । पंचावन रुपया बोल्सांतल्यान काडले । दवरले ताच्या हातार ॥१११॥ थंयच्यान मागीर प्रेम बसलें । हाजीक जेवपाक आपयले । दोगूय जशें सगलें विसरले । हाजी एकरूप जाले आपल्या रंगांत ॥११२॥ मुखार ते गेले आयले । बाबांचे भक्तीन उपाट रंगले । उपरांत

॥श्रीसार्वामच्चरीता॥ १३७

बाबांनीय दिले । वेळावेळार रुपया तांकां ॥११३॥ आसूं, एकदां श्रीसाईंक । पळयले आळयतना इंद्राक । कुपांचेरुय
 तांचो पूर्ण शेक । दिसलें अजाप सगल्यांक ॥११४॥ मळब दाटिल्लें काळखान । सुटिल्लो वारो नेटान । सुकर्णी
 सावदां कांचेवन । भोव भिरांकूळ असो वेळ तो ॥११५॥ जालो सुर्यास्त सांजवेळ । अचकीत उठली वावटल । जालें
 आकांताचें वादल । जाली धांदल सगल्यांची ॥११६॥ तातूंत नेटाचो गडगड । जोगलांचो कडकड । वाञ्याचो नेट
 भिरांकूळ । कोसळ्ळो पावस उटंगारांचो ॥११७॥ आयिल्लो ताचेर सांवार । तातूंत कन्यांचोय शिंवर । गांवकारांच्या
 काळजांत थरथर । धांवपळ गोरवां वासरांचीय ॥११८॥ मशिदीचे पांवळेक । दरिद्री भिकारी आयले आसन्याक ।
 गोरवां वासरांय पाख्या पोंदाक । जाली गर्दी मशिदींत ॥११९॥ चारूय वटयां उदक जालें । तण सगलें व्हांवून
 गेलें । शेत भात भिजून गेलें । रडलीं काळजां शेतकारांचीं ॥१२०॥ लोक सगले भियेले । सभामाटवांत येवन जमले ।
 कांय जाण मशिदीचे पांवळेक रावले । घालें गाराणे श्रीसाईंक ॥१२१॥ जोगाई जाखाई मरीआई । शनी शंकर
 अंबाबाई । मारुती खंडोबा म्हाळसाई । जाग्या जाग्यांचेर शिरडींत ॥१२२॥ पूण कठीण प्रसंग येता तेन्ना ।
 लोकांच्या आदाराक एकलोय येना । तांचो तो चलतना उलयतना धांवतना । पावता संकश्टाक एक साई ॥१२३॥
 लागना तांकां बोकडो कोंबो । लागना पयसो आडको । तो फकत भक्तीचो भुकेल्लो । व्हरता लयाक
 संकश्टां ॥१२४॥ पळोवन लोकांक अशे भियेल्ले । काळीज साईंचें पाझारलें । गादी सोडून मुखार आयले । रावले
 उबे दरवट्यार ॥१२५॥ मारतालो आकांताचो गडगड । जोगलांची भिरांकूळ तडतड । तातूंत साईंम्हाराजान रावून
 दरवट्यार । घालो उलो व्हडल्यान ॥१२६॥ आपल्या जिवा परस आपले भक्त । देवाक आवडटात साधूसंत । देव
 ॥श्रीसाईंसच्चरीत ॥१२७॥

तांच्या उतरांनी वागतात । घेतात अवतार रूपांत तांच्या ॥१२७॥ आयकून भक्तांचो उलो । देवाक लागता
 कळवळो । घेता भक्तांचो भार सगळो । भावना तांच्यो वळखून ॥१२८॥ मारलो उल्यार उलो । आवाज चासूय
 दिशांनी घुमलो । दिसले मशिदींत भुंयकांप जालो । कानठळ्यो बसल्यो सगल्यांच्यो ॥१२९॥ आवाजान त्या
 महाप्रचंड । थरथरले देवळ मशीद । कुपांनी तेना थांबयलो गडगड । आयलो पावसूय आसरून ॥१३०॥ बाबांचो
 तो उलो आकांताळो । आख्खो सभामाटव हाल्लो । लोक सगळो कांपरेलो । जालो स्तब्ध जाग्यासूच ॥१३१॥ गूढ
 चातूर्य बाबांचे । जाले पावसाकूय आकर्षण ताचे । वारोय थांबलो थंयचे थंयच । पयसावले धुकेय
 खीणभरांत ॥१३२॥ हळू हळू पावस आसरलो । वाञ्याचोय नेट उणो जालो । मळबांत चंद्र दिसूंक लागलो ।
 दिसूंक लागलीं नखेत्रांय ॥१३३॥ मुखार पावस थांबलो पुराय । निवळ्यो नेट वाञ्याचोय । दिसूंक लागलो पूर्ण
 चंद्रूय । जाली खोशी सगल्यांक ॥१३४॥ दिसले इंद्राक काकुळट आयली । राखूंक जाय संताची वाणी । कुपां
 फाफसलीं जळींमळीं । जाली शांत वावटळ ॥१३५॥ पावस पुराय थांबलो । वारोय मंद व्हांवपाक लागलो । गडगड
 जाग्यासूच जिरलो । आयलो धीर सुकण्या सावदांक ॥१३६॥ घरांच्यो पांवळ्यो सोङून । गोरवां वासरां भायर सरून ।
 वावरूंक लागलीं मेकळ्या मनान । उडलीं सवर्णींय मळबांत ॥१३७॥ आदलो भिरांकूळ प्रकार । मानून बाबांचे
 उपकार । गेलो लोक घरोघर । गोरवांय लागलीं वाटेक ॥१३८॥ असो हो साई दयेचो पुतळो । ताका भक्तांचो भोव
 कळवळो । आवयक जसो भुरग्याचो उमाळो । व्हङडवीक कितली सांगूं तांची ॥१३९॥ उज्याचेसूय अशीच सज्जा ।
 ह्या अर्थांची थोडे भितर कथा । श्रोत्यांनो आयकात सादर चित्ता । कळटले आगळेपण तांकीचे ॥१४०॥ एकदां

दनपारच्या वेळार । धुर्नींतल्या उज्याचेर आयलो भार । कोण रावत तेन्ना लागीं लागसार । रसरसपी त्या
उज्याच्या ॥१४१॥ आकांताचो उजो पेटलो । म्हणांट म्हणांट गादयेक तेंकलो । दिसलें मशिदीचो गोबर जातलो ।
जातली काबार खिणांत ॥१४२॥ तरीय बाबा मनांत शांत । आयिल्लो लोकांचेर आकांत । पळयताले जावन
अजापीत । किंतें ही करणी साईंची ॥१४३॥ एकलो म्हणटालो हाडात पाणी । दुसरो म्हणटालो घालचें कोणी ।
घडये पडत बाबांची तापोवणी । वतलो कोण ते सुवातेर ॥१४४॥ तळमळे जरी सगल्यांक । विचारपाचें नासलें
धाडस कोणाक । बाबांनीच घालो हात सटक्याक । थारावन किंतें तरी मनांत ॥१४५॥ पळोवन उज्याचो भडको ।
घेवन हातांत सटको । मारपाक लागले फटक्यार फटको । दिलो आदेश “वच फाटी” ॥१४६॥ धुनी कडल्यान एक
हात । खांब्याचेर करपाक लागले आधात । ज्वाळांक पळयत पळयत । “सबूर सबूर” म्हणटाले ते ॥१४७॥ दरेका
फटक्या कणकणी । ज्वाला मोव पडपाक लागली । भिरांत मुळासयत उडून गेली । जाली धुनी ती शांत
शांत ॥१४८॥ असो हो साईं संतवर । ईश्वराचोच दुसरो अवतार । माथें तांच्या पांयांचेर । दवरतकूच कृपा
करतले ॥१४९॥ जावन श्रद्धा भक्तीयुक्त । करतलो जो अध्यायाचें नित्य । पारायण जावन स्वस्थचित्त । संकश्टमेकळो
जातलो तो ॥१५०॥ खूब किंतें करूं हांव कथन । करून नितळ अंतस्कर्ण । नेमनिश्ट जायात साईंतल्लीन । ब्रह्म
सनातन पावतले ॥१५१॥ पूर्ण जातलें सगलें इत्शीत । जातले अखेरेक आस विरयत । पावतले दुर्मिळ सायुज्यधाम ।
मेलटलो राम अखंड ॥१५२॥ ज्या भक्तांच्या मनांत । परमार्थ सूखशांतीची आस । ताणे ह्वा अध्यायांत । दवरची

१०४ श्रीसार्वसच्चरीति ॥१४॥

पूर्ण आदरवृत्ती ॥१५३॥ नितल जातल्यो चित्तवृत्ती । कथा आयकल्ल्यान परमार्थ प्रवृत्ती । बन्याची प्राप्ती वायटाची
निवृत्ती । घेवचो अणभव श्रीसाईंचो ॥१५४॥ हेमाडपंत साईंक शरण । फुडलो अध्याय अतीपावन । गुरु शिश्याचें तें
महिमान । घोलप-दर्शन गुरुपुत्राक ॥१५५॥ शिश्याचेर कसलोय प्रसंग येवं । ताणे सोडचो न्हय आपलो गुरुदेव ।
साईं हाचो प्रत्यक्ष अणभव । दाखयता दृढभाव वाडोवन ॥१५६॥ जे जे भक्त आयले भेटेक । सगल्यांकूच दर्शनाची
उमलशीक । किंते ना किंते दरेकल्ल्याक । दिवन वाडयली भक्ती तांची ॥१५७॥ संतसज्जनांनो तुमच्या आशिर्वादान ।
रचिल्लो भक्त हेमाडपंतान । जय अणकारीत श्रीसाईंसच्चरितांतल्यान । श्रीसाईंबहुडवीक वर्णन नांवाचो हो इकरावो
अध्याय सोंपता हांगाच ॥

॥ श्रीसद्गुरुसाईनाथार्पणमस्तु ॥ शुभं भवतु ॥

○ ○ ○

श्रीसाईंसच्चरिता ॥ १५९